

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Ch. K. U., nar. X, státní příslušnost X, naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,

zastoupeného: JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem, Nádražní 2437/2, 301 000 Plzeň,

proti

žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2437/2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2019 č. j. KRPP-157717-3/ČJ-2019-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 téhož zákona na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.
2. V **žalobě** žalobce namítal, že žalovaná porušila, resp. nesprávně vyložila a aplikovala v předcházejícím správním řízení ustanovení § 124 odst. 1, písm. a), b) zákona o pobytu cizinců a v návaznosti na to ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále nesprávně posoudila možnost použití zvláštních opatření dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, čímž porušila i čl. 28 odst. 1 a 2 nařízení EU č. 604/2013. V návaznosti na uvedené žalobce dále namítal, že žalovaná dále porušila ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „správní řád“), § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k uvedenému bylo porušeno i ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Napadené rozhodnutí, resp. výroky tohoto rozhodnutí proto žalobce považoval za nezákonné. Žalobce v souvislosti s jeho zajištěním a současně neuložením mimořádného opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07. 12. 2011, sp. zn. 1 As 132/2011-51. Žalobce měl za to, že žalovaná ve smyslu shora uvedeného rozsudku nepostupovala, neboť předně dle jeho názoru řádně nezjistila skutkový stav, čímž porušila shora uvedená ustanovení správního řádu a v návaznosti na to porušila, resp. nesprávně vyložila a aplikovala ustanovení § 124 odst. 1 a), b) zákona o pobytu cizinců a (v návaznosti na to) ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nesprávně posoudila možnost použití zvláštních opatření dle ustanovení 123b zákona o pobytu cizinců.
3. Se závěry žalované uvedenými v rozhodnutí žalobce zásadně nesouhlasí. Přestože žalobce uvedl, že do X vycestovat nechce, nelze z uvedeného učinit závěr, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nebo bude ohrožovat bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Žalovaná se dle názoru žalobce měla mimo jiné zabývat tím, zda neexistuje adresa, na které by se mohl žalobce zdržovat, a to zejména vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že pobýval po dobu 4 let na adrese P. Z. v P., že bydlel u kamaráda - krajana v P. K., a že měl v ČR manželku a povolen trvalý pobyt. Dle žalobce tak nelze vyloučit, že by se mohl na adresách, kde se dříve zdržoval, zdržovat i nadále, popřípadě by se mohl zdržovat u uvedeného kamaráda, krajana, či u bývalé manželky. Žalobce dále namítal, že žalovaná se měla mimo jiné zabývat tím, zda neexistuje osoba, která by za žalobce složila peněžní prostředky, a to rovněž v souvislosti se shora zmíněnými osobami (kamarádem a bývalou manželkou). Dále se žalovaná měla zabývat možností uložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, tedy povinností cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené a povinností cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Dle žalobce však z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se shora uvedenými skutečnostmi vůbec nezabývala, v důsledku čehož dostatečně nezjistila skutkový stav a zároveň ve smyslu shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu nemohla dostát zásadě proporcionality a posoudit přiměřenost přijatého opatření. Žalovaná mimo jiné řádně neodůvodnila skutečnost, že je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. V napadeném rozhodnutí sice uvádí, že se zabývala zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy a

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

kteřé v řízení vyšly najevo, kdy tyto překážky dle svého tvrzení posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné, ale v napadeném rozhodnutí žalovaná uvedené překážky dle názoru žalobce nijak nekonkretizuje a nepromítá do něho ani žádné své úvahy týkající se uvedených překážek, což dle žalobce zakládá mimo jiné nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

4. Vzhledem k výše uvedenému dle žalobce žalovaná neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistila mimo jiné veškeré okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a pečlivě nepřihlížela ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedl žalobce, dále porušila ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedla důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
5. S odkazem na výše uvedené je žalobce přesvědčen, že byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí tedy považuje za nezákonné v celém jeho rozsahu, za nepřezkoumatelné a věcně nesprávné, a proto závěrem své žaloby navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.
6. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** předně uvádí, že se uložením zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zabývala na stranách 3-5 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná vycházela především z protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedeného ve spise pod pořadovým číslem 47, ze kterého vyplývá, že žalobce nemá finanční prostředky k zajištění vycestování, nemá adresu, na které by mohl pobývat. Je pravda, že pobýval určitou dobu u kamaráda, kterého úmyslně odmítl identifikovat, ale nenavrhl, že by u něj mohl dál pobývat. Podle výpovědi má na území i bratrance, od kterého si již v dřívější době vypůjčil finanční hotovost, ale nemůže u něj bydlet, protože bratranec má doma ženu. Peníze, které si půjčil od bratrance a peníze, které si vydělal v průběhu výkonu trestu, již utratil. Zároveň lhal o tom, že nebyl poučen při ukončení výkonu trestu o povinnosti dostavit se na policii k vydání výjezdního příkazu. Po zvážení všech okolností dospěla žalovaná, že uložení zvláštních opatření v případě žalobce nepostačuje. Žalovaná dále rozporovala, že by porušila čl. 28 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, neboť žalobce nebyl žalovanou zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců, čili za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným nařízením EU, nýbrž podle § 124 zákona o pobytu za účelem správního vyhoštění.
7. Závěrem žalovaná uvedla, že je přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění je reálné, i přes zjevnou snahu žalobce co nejvíce oddálit realizaci vyhoštění za využití zákonných prostředků. Nakonec žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
8. V replice žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalované. Setrval na námitkách uvedených v doplnění žaloby ze dne 26. 12. 2019. Žalobce dále namítal, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované např. ohledně bratrance žalobce, finančních prostředků od uvedeného bratrance a možnosti pobytu u něj vůbec nebyly uvedeny v napadeném rozhodnutí a žalobce má za to, že nelze ověřit, zda se jimi žalovaná skutečně zabývala. Dále je dle žalobce z napadeného rozhodnutí i z uvedeného vyjádření žalované patrné, že žalovaná se nezabývala ani skutečnostmi ve vztahu k adrese P. Z. v P., ani ve vztahu k adrese trvalého pobytu žalobce a ani ve vztahu k bývalé manželce a jejímu pobytu. Dle žalobce tak žalovaná dostatečně nezjistila skutkový stav, neposoudila daný případ ve všech souvislostech a v návaznosti na to porušila i v žalobě uvedená ustanovení správního řádu. Nemohla tak dostát zásadě proporcionality a posoudit přiměřenost přijatého opatření. Dále žalobce plně odkázal na své podání ze dne 26. 12. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

9. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce o nařízení jednání v zákonné lhůtě nežádal a žalovaná souhlasila s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).
10. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
11. Podle § 124 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobytu cizinců je „*Policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*
- *a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,*
 - *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
12. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - *b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - *c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
13. Dle § 123b odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců „*Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*
14. Prvně je potřeba se vyjádřit k možnosti uložení zvláštních opatření žalobci. Ze samotného znění § 123b odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se podává, že jsou ukládána za účelem vycestování a jejich uložení nesmí být zmařen výkon vyhoštění. Jestliže je tedy z okolností případu zřejmé, že bez současného zajištění cizince by mohlo dojít k tomu, že se cizinec např. stane nedohledatelným, bude pokračovat v protiprávním jednání apod., je uložení zvláštních opatření již z podstaty tohoto institutu vyloučeno, neboť by nemohlo být dosaženo žádoucího účinku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, k otázce zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců mimo jiné konstatoval: „*cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění [...] Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. [...] Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na*

předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. [...] je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.“ Z citovaného rozhodnutí plyne, že ačkoliv zajištění je sice mimořádným institutem, tak v případě naplnění zákonných podmínek a současně nesplnění podmínek pro uložení mírnějších opatření, je možné, ba dokonce nutné, jej uložit.

15. K námitkám žalobce, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s možností použití mírnějších prostředků v podobě zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území, a že bylo možné přistoupit k uložení mírnějšího zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že žalovaná se jasně a dostatečně vyjádřila k možnosti, v případě žalobce nemožnosti, použití zvláštních opatření podle § 123b na straně 3-5 svého rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatuje, že žalobce nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí k prokázání, že je schopen si zajistit prostředky k pobytu na území a k vycestování z území, nemá zde žádnou stálou adresu, kde by pobýval, ani osobu u které by mohl bydlet. Dobrovolně vycestovat do X nechce. Všechna tato tvrzení jsou podpořena správním spisem, konkrétně protokolem o výsledku účastníka. Z úvah žalované podepřených o správní spis plyne, že v případě žalobce by samotné zvláštní opatření nezajistilo dostatečnou součinnost žalobce při výkonu správního vyhoštění, kdežto zajištění žalobce bylo pro tento účel vhodnější. To vše zejména proto, že žalobce již v minulosti prokázal, že není schopen respektovat právní řád ČR, když kromě neplnění zákonných povinností ještě i několikrát spáchal na území republiky trestný čin, konkrétně v letech 2011, 2013 a 2015, kdy byl potrestán. Posledním rozsudkem z roku 2015 byl žalobce mimo jiné odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na neurčito, je tedy veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce si v průběhu let, která zde strávil, svým chováním nikterak nevysloužil dostatečnou důvěryhodnost, aby mu mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření bez obav, že by nakonec nebyl ohrožen výkon správního vyhoštění. S tímto odůvodnění žalované se soud zcela ztotožňuje, a proto neshledal tuto námitku důvodnou.
16. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že v posuzovaném případě nebylo možné uložit žádné z mírnějších opatření stanovených v ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud taktéž souhlasí se závěrem žalované, že byly naplněny zákonné podmínky pro žalobcovu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k žalobcově trestní minulosti, jež byla žalovanou v průběhu správního řízení zjištěna a je popsána v napadeném rozhodnutí, která vygradovala až v trest soudního vyhoštění na dobu neurčitou, je zřejmé, že žalobce opakovaně porušuje právní řád ČR a narušuje veřejný pořádek státu. Dále je také, vzhledem k vlastním vyjádřením žalobce v protokolu o výsledku účastníka správního řízení a chování žalobce, zcela jasné, že nemá v úmyslu dobrovolně vycestovat zpět do své vlasti, a existuje tak důvodná obava, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

17. K ostatním námitkám soud pouze v obecné rovině konstatuje, že v průběhu řízení o žalobě, kdy soud přezkoumal průběh správního řízení o zajištění, nezjistil žalobcem namítané porušení procesních práv. Vzhledem k výše uvedenému, kdy se žalovaná dle náhledu soudu vypořádala s možností uložení mírnějších opatření, zákonnými podmínkami pro zajištění žalobce a existencí účelu zajištění, je soud také toho názoru, že nebyla porušena zásada proporcionality, byly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti a celkově skutkový stav tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti, jak bylo žalobcem namítáno. Zároveň soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo zmiňovanou vnitřní rozporností, neboť bylo řádně odůvodněno, zcela v souladu se zákonem o pobytu a rozhodnutí tak lze považovat za zcela přezkoumatelné. Žalovaná se při svém rozhodnutí opřela o skutkový stav podpořený důkazy založenými ve správním spise. Navíc úvahy žalovaného sledovaly zcela logický cíl, a sice zajistit přítomnost žalobce pro součinnost se správními orgány, jak je uvedeno výše.
18. Závěrem je třeba uvést, že žalovaná neporušila čl. 28 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, neboť žalobce nebyl žalovanou zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců, čili za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným nařízením EU, nýbrž podle ustanovení § 124 zákona o pobytu za účelem správního vyhoštění, na které se výše zmiňované nařízení EU nevztahuje.
19. Lze tedy shrnout, že pro zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s možností uložení zvláštních opatření žalobci i s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění jako celkem. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva.
20. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. ledna 2020

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.